

Kaira Rouda

Oblíbená
dcera

Jedna z nich lhala.
Jedna z nich zemřela!

Oblíbená dcera

The Favorite Daughter
Copyright © 2019 by Kaira Rouda
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Dana Křepelová, 2019
Cover © Kreatika s. r. o., 2019
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2019

ISBN 978-80-7642-682-5 (pdf)

Kaira Rouda
Oblíbená dcera

Věnováno mé dokonale nedokonalé rodině.
Zvláště pak mým oblíbencům: Tracy, Avery,
Sheovi a Dylanovi.

Všechny vás moc miluji!

Příroda, matka nejněžnější,
nezanevře na dítko žádného,
ať nejslabší či nejvrtošivější –
výtkami k nim šetří.

Emily Dickinsonová, 1893

NEDĚLE

čtyři dny do konce školy

18:30

Pohledem přejedu svůj výtvar a usměju se: pohledte, stůl prostřený k večeři. Aby se hosté bavili, je nutné vytvořit správnou atmosféru, iluzi dokonalosti. S pověstí jedné z nejlepších hostitelek v městečku The Cove vás můžu ujistit, že dokážu připravit elegantní večeři levou zadní bez mrknutí oka. Už vím, jak všechno správně namíchat: květinová výzdoba od nejlepšího aranžéra ve městě, dnes večer se bílé hortenzie usadily mezi sukulenty, a stolní prádlo z nejexkluzivnějšího butiku, kde se musí zastavit každý, aby koupil předražené látkové ubrusy s prostíráním, v našem případě z česaného hedvábí našedlé barvy.

Při prostírání jsem tentokrát překonala sama sebe. Tato chvíle mi utkví v paměti jako vrchol toho, čeho jsem v životě dosáhla. Dělán si legraci, samozřejmě. Ani trochu mi nezáleží na tom, jak se hosté budou bavit. A jak je mým zvykem, výzdobu stolu dělám vždy já sama. Popravdě ten porcelán a křišťál na stole jsou dárky, které jsme dostali ke svatbě od dávno ztracených přátel a které se málokdy používají. Vyhrabala jsem je zezadu ze skříně. Možná se tentokrát snažím moc okatě, ale dnešní večer je výjimečný. Dalo by se říct, že budeme slavit to, že jdu s pravdou ven.

Po roce v smutku je načase vrátit se zpátky ke svojí rodině, nebo spíš k tomu, co z ní ještě zbylo, a přesně to mám v plánu. Beru si zpátky svůj trůn jako královna, která se vrátila z vyhnanství s pompou a za osudných okolností. Jak se

tak rozhlížím po svém hradě, potřesu nad ním hlavou. Dřív jsem byla na tento dům hrdá, byl tak drahý a plný sebevědomí, že by se v něm moje matka necítila dobře, kdyby sem přišla na návštěvu. Stará dobrá máti. Naučila mě základům, že sebe musím vždycky klást na první místo. Byla bezcitná, takže měla pokaždé radost, když ostatní kolem sebe ponižila, včetně svojí dcery. Ale když se teď podívám kolem sebe: jsem na vrcholu, mami. Dotknu se přívěsku ve tvaru srdce, posázeného diamanty, který mi visí mezi chirurgicky vylepšenými, dokonalými nadry. Všechno to jsou dárky od manžela, ze šťastnějších let.

Až můj manžel David dnes večer přijede domů, určitě ho hodně překvapím. On si to zaslouží. Sám byl tento rok samé překvapení. Poštou minulý týden dorazilo další malé tajemství, na které jsem přišla. Obvykle mu pošta chodí přímo do kanceláře, říká, že se mu tak účty platí jednodušeji, ale tento dopis z banky se zatoulal. Dělán, jako by se nic nestalo. Zatím.

V dopise Davidovi gratulovali ke koupi nového domu. Přiznávám, že myšlenka na úplně nový začátek mě chytla za srdce. Je mi jasné, že bude ještě větší a dražší než náš současný dům. Tím chci říct, že nám tento dům vyhovoval, když děti vyrůstaly, ale teď už potřebujeme něco impozantnějšího. Něco, co bude lépe vystihovat naše postavení. Zasloužíme si to po tom všem, čím jsme si prošli.

Možná že mi o tom všem poví dneska večer? To by bylo báječné. Já pořádám večeři na usmířenou a on mi zase oznámí svoje překvapení. Mrknu na platinové hodinky, bavím se tím, jak se ciferník posázený diamanty třpytí, než mi srdce poskočí nad tím, kolik už je hodin. Čas pokročil a mně toho zbývá ještě tolik dodělat. Nemůžu uvěřit tomu, že jsem v mlze smutku ztratila celý rok. Jasně, trocha té mlhy mohla pocházet z antidepresiv, která mi doktoři předepsali. Ulevilo se mi po nich, ale nesoustředila jsem se. Zatímco jsem ležela doma

v posteli, jednotliví členové rodiny se vrhli do života s takovou vervou, že jsem si nestíhala pamatovat, čím zrovna kdo žije.

Ale to už je minulost. Vrátila jsem se, bez prášků, a jsem na tom líp než kdy jindy. Z kredence v kuchyni vezmu poslední broušenou skleničku na víno, jdu s ní ke stolu a podívám se z okna na velké, oranžově planoucí slunce nořící se do temně modrých vod Pacifiku. V nestřežené chvíli mi ale sklenička vyklouzne z ruky a zdá se, že zpomaleně padá až na kamennou podlahu, odkud zvuk roztráštěného skla prostoupí dům bez života jako zemětřesení. Kusy rozbitého skla posypou vršek mých bosých nohou i podlahu kolem mě, zatímco velký kus skleněné nožičky se leskne pod jídelním stolem jako čepel nože.

Založím si ruce na prsou, abych se uklidnila, ale nemůžu si pomoci, abych neměla radost z toho, jak mi žebra pod rukama vystupují a připomínají mi, jak moc jsem v posledním roce zhubla. Smutek je pro postavu dobrý. Vy i já už moc dobře víme, že to jsou hubené ženy, kterým se ve společnosti dostává pozornosti. Při těch pár vyjíždkách z domu, které jsem v poslední době podnikla, jsem si všimla zvýšené frekvence uznalých pohledů ze strany mužů, když jsem si dala záležet na tom, abych se hezky oblékla a namalovala se. To ale pro mě není nic nového. Celý život jsem si užívala pozornosti opačného pohlaví.

Jsou to už měsíce, co tajně cvičím v garáži, když je David v práci a Betsy ve škole. Jen já sama s pohlednými instruktory z cvičebního programu P90X. Na mou matku by moje odhodlání cvičit udělalo dojem. Nikdy nevynechala příležitost připomenout mi, že štíhlost je klíčem k naší budoucnosti. A pak mi sebrala večeři. Je to už dávno, co odešla, zemřela při autohavárii, když mi bylo čtrnáct, ale pořád mi nedává pokoj. Taková je síla pouta mezi matkami a dcerami. Nikdy se neroztříští, ani po smrti.

Ale sklo ano. Zírám na skoro dokonale prostřený stůl – dokonce jsem dala čajové svíčky do křišťálových svícníků okolo dekorace uprostřed stolu a před každé prostřené místo. Můžete mi říkat královna všech hostitelek.

Tak mi běží hlavou, co si vzít na sebe? Tady v té zemi drahých značkových kabelek a bot většina žen splyne ve své jednobarevné chladné kráse, ukotvené v džínách a korunované dokonale hladkými porcelánovými obličejí. Pamatuju si na svoji první večeri tady v The Cove: já z Jihu a oni z jihu Kalifornie. Vzala jsem si na sebe žluté hedvábné koktejly, největší perly, co jsem měla, a bílou kašmírovou šálou jsem si zakryla ramena. Byla jsem tam jak pěst na oko, jako sladký piškotový dortík na setkání lidí bojujících s váhou. Ale víte co? Dostala jsem zelenou od všech manžilků, kteří už byli unavení z té jednotvárnosti, kterou trpěli u svých manželek. Tenkrát byl David pyšný na to, že k němu patřím, pyšný na to, že vyčnívám jako krásná květina na louce plné nudné, zelené trávy. Ale opravdu je v tom kus ironie, protože jsem se vzdala svých snů, abych se přestěhovala sem a stala se dokonalou ženou v domácnosti v Orange County. Mohla jsem to dotáhnout mnohem dál.

Výhled na oceán byl přesně ten důvod, proč jsme s Davidem dům koupili. Abychom se mohli přestěhovat do The Cove, nejlepší oblasti jižní Kalifornie, počítali jsme každý pěták a něco si vzali i z Davidova svěřeneckého fondu. Byli jsme čerství rodiče a tak zamilovaní. Tenkrát byl oceán romantický, překrásný. Ne smrtelně nebezpečný a temný a chladný.

Cítím, jak mi tělem projela vlna horka, a zatínám ruce v pěst. Hněv a ztráta, všimli jste si, jak se tyto pocity prolínají? Dokážou vás otrávit. Polkla jsem. Musím se soustředit na stůl, první krok k tomu, jít s pravdou ven. Jediné, co chybí na dokonalé scéně stolu, je čtvrtá sklenička na víno. Samozřejmě že jich mám víc. Je to skoro jako znamení. Na tomto místě

u stolu sedávala Mary a byla to její sklenička, která spadla na zem. *Mary, která se zřítíla do oceánu.* Zavrtím hlavou, abych ten hlas utišila.

Dr. Rosenthalová, moje terapeutka, mě na našem posledním sezení ujistila, že společná rodinná večeře je krokem vpřed. Chce, abychom mezi sebou znovu navázali spojení, a já skoro úplně vždy udělám, co mi řekne. Na našem dalším sezení jí o tom všem budu s radostí vyprávět. Jsem odhodlaná změnit svůj život a znovu se včlenit do rodiny. Říkám jí, co chci, aby o mně věděla, to, co ode mě chce slyšet. Jasně, ona je ta, kdo má titul, ale já jsem ta, kdo získal životní zkušenosti. Já jsem srdcem této rodiny. To místo patří matkám.

Je dost možné, že se o rozbité skleničce na sezení nezmíním, i když je to dost symbolické vzhledem k tomu, co všechno se za ten rok, od té doby, co nás Mary opustila, stalo. Nic se nedaří. Můj manžel se pohroužil do práce, jak mi tvrdí. Poslední dobou je pořád pryč. Betsy se soustředí, aby dokončila školu, už za čtyři krátké dny. Polknu. Snažím se nevnímat ten protivný hlas mojí mámy, která mi říká, že mě Betsy opustí. Nesmysl. Betsy mě miluje, neopustila by mě. Tím chci říct, že není tak úžasná nebo tak chytrá, jako byla Mary. Ne, Betsy je průměrná. Bude na mně viset navěky, a to mi nevaadí. A David, no, tak ten pro nás kupuje nový dům. Všechno začíná být tak, jak má.

Na zátylku mi naskočí husí kůže. Někdo mě sleduje. Podívám se z okna a vidím pětiletého andílka odvedle, jak zvědavě vystrkuje obličej z napůl otevřeného okna a oči mu září. Stojí ale moc vysoko. Musel vylézt na židli. Kde má chuť? Každoročně dvacet dětí mladších jedenácti let zemře, protože vypadly z oken, a dalších pět tisíc se těžce zraní.

Tragické nehody se stávají pořád. Proto jsem sledovala každý pohyb svých dcer, nikdy je nespustila z očí, ať doslova, nebo přeneseně, zkrátka nikdy. Byly jako moje prodloužené

ruce, jedna dlaň pro každou z nich. Moje malé kopie. Podívám se na chlapce odvedle a na zem o dvě patra níž. Kdyby náhodou vypadl, nic by ho v jeho pádu nezpomalilo, jen uzounký pruh betonu mezi jeho a naším domem. Při té představě mi přeběhne mráz po zádech. Na pobřeží se platí astronomické částky za to, že tu žijeme hlava na hlavě. Blízkost a privilegovanost znamená, že je těžké si tu udržet tajemství. Nakonec je ale stejně těžké si tady udržet přátele a rodinu.

Dítě na mě mává. Snažím se mu pomoci – ukazuju na něj prstem a přehnaně vyslovuju slovo *dolů*, jako bych dávala povel psovi. Víím o všech těch strašných věcech, které se mu můžou přihodit. U dětí, které dopadnou na tvrdý povrch jako například beton, je dvakrát vyšší pravděpodobnost, že utrpí zranění hlavy.

Nemůžu se na takovou tragédii dívat. Sklo nesklo, po špičkách odcházím od stolu a čekám, že mi střepe prořízne chodidlo. Když už jsem z minového pole skoro pryč, uvědomím si, že nejsem v místnosti sama.

„Co to vyvádíš?“ Na scénu vstupuje můj muž David s hustými, hnědými vlasy, modrýma očima a dolíčky ve tvářích – model privilegované, bohaté americké společnosti – stojí v kuchyni a hodnotí situaci na jevišti. Klidně se mohl stát hercem, byl by perfektní pro role úspěšných obchodníků od padesátých let do současnosti.

„Udělal jsem trochu nepořádek,“ řeknu a schovám obličej do dlaní. Nemůžu si pomoci, abych se na něj nedívala úzkou štěrbinou mezi prsty. Úsměv mu mizí z tváře, když si pokládá kufřík na kuchyňskou linku. Chudák malá.

„Na zemi je rozbité sklo?“

„Upustila jsem skleničku. Nehoda,“ zamumlám odpověď za dlaněmi.

„Jsi zraněná?“ Popojde pár kroků, sklo mu praská pod podrážkami a najednou stojí vedle mě.

„Myslím, že mi nic není, ale mohl bys zavolat lidem, co bydlí vedle?“ Sundám si ruce z obličeje a ukážu ven z okna.

„Johnsonovým?“

„Jo, jejich dítě jim co nevidět umře.“

Sleduju, jak si David odhrne z čela tmavé vlasy, což je nervózní pohyb, ke kterému přišel během posledního roku.

„Cože? Přestaň takhle mluvit. Děsíš mě.“

Tak trochu ho poslední dobou děším. Nejsem si ale jistá, čím přesně. Možná tím, že se můj smutek zdá být neotřesitelný? Bojí se, že ho obestře také?

Udělá krok blíž a podívá se z okna. Já také. Dítě je pryč, doufejme, že v bezpečí náruče svojí chůvy. Nebo vypadlo a zemřelo. Poslední dobou dělám hrozné závěry, ale bohužel jsou většinou správné. Ženská intuice, na tu nikdo nemá. A moje je skvěle vycvičená.

„Nikdo tam není, Jane.“

„To vidím. Ale byl tam, ještě před minutou.“ Nesnáším, když mi nevěří, a to se stává čím dál častěji. Nelíbí se mi to. To je jeden z důvodů, proč jsem přestala brát ty prášky. Manžel by vás měl zbožňovat a nosit na ruku. Což on už nedělá, to vím, ale zase brzo bude. Vrátila jsem se. Uvidí. Zhluboka se nadechnu. Potřebuju, aby mě můj muž zase viděl v tom nejlepším světle. Dám mu k tomu příležitost už dnes večer. Ale vyhýbá se mi, jako bych byla prašivá. Nejsem infekční. Samozřejmě že se jeho pozornost teď upíná k něčemu jinému. Myslí si, že o tom nevím. Hlupáček. Donutím se usmát a mrknu.

„Nejsi zraněná?“ Teď se snaží o vlídnost. Jak je to přísloví: příliš pozdě bycha honit?

„Asi ne.“ Pokrčím rameny, když mě bere za ruku. Jak se naše ruce dotknou, přeju si, aby to bylo jako rána proudem, ale není. Samozřejmě že vztahy se mění a my dva jsme svoji už přes dvacet let. Během prvního roku by mě vzal do náruče a odnesl na židli. Teď, když jsme dlouholetí manželé,

doprovodí mě do kuchyně jako starou dámu a vytáhne pro mě barovou stoličku. Sklouznu na studené, tvrdé sedátko.

David mi prohlíží chodidla a já se mu dívám na temeno hlavy. Má štěstí, že má takové husté, hnědé vlasy, ani stopy po šedinách. Mary také měla takovou nádhernou hřívu. Vlastně Mary byla Davidovi dost podobná, i přesto, že byla adoptovaná. Není to divné? Dvě dcery, jedna, která vypadá přesně jako můj manžel, a ta druhá, Betsy, naše biologická dcera, která vypadá jako vybledlá verze mě samotné. Skvělé, že?

„Nepořezala ses. Zametu to sklo. Běž si vzít ponožky, máš úplně ledové nohy.“

Sklouznu ze stoličky. „Díky ti, krásný zachránce.“ Zamrám na něj a pomalu si přeježu jazykem po spodním rtu. Za tohle bych měla dostat filmovou cenu. Ale no tak, přece všichni moc dobře víme, že muži mají rádi lichotky. David není výjimka. Řekněte chlapovi, že je krásný, chytrý, silný nebo jediný svého druhu, nejlepší, jakého jste kdy měla v posteli, a bude vám ležet u nohou, alespoň v tu chvíli. Jen ho musím získat zpátky, aby mě zase začal milovat. A vím, že to dokážu. Už jednou mě miloval a někde hluboko uvnitř sebe mě milovat nepřestal. Prozatím ho dostanu vlídností. To je ta jižanská kráska ve mně. Víc much se nalepí na mucholapku potřenou medem než octem.

A hele. David se rychle usměje, slabé místo v brnění, a poplácá mě po rameni. Dřív jsem ho měla pod palcem. Manžílci. Trochu povolíte uzdu a hned jsou věci o krok pozadu. Ale otočil a zase řeší situaci v jídelně. „Určitě jsi v pořádku? Nepřeháníš to tady trochu s tím stolem?“

„Víš přece, jak moc ráda přijímám hosty.“ Nikdy mě to nebavilo a ve skutečnosti mi dobře není. Jsem našťavaná, ale usměju se. Podívám se na Davida a sleduju, jak je klidný, ten jeho nacvičený, profesionální přístup. Poslední dobou na sebe mluvíme škrobeně, chodíme okolo sebe po špičkách, jako

bychom byli oba obklopeni rozbitým sklem. Uplynulý rok byl pro naše manželství opravdu těžký, ale jsem odhodlaná za něj bojovat, napravit, co se dá, a vrátit věci do normálu. Víím, že se tohle stává v každém vztahu, prostě jsme teď v období útlumu. Jsem si jistá, že jste to prožili také. Jen se bojím, že se nám krátí čas. Betsy brzo opustí školu i nás. Potřebuje vidět svoje rodiče zamilované. Všechno, co děti chtějí, jsou spokojení rodiče. Až bude na vysoké, měla by si nás představovat, jak jsme doma a čekáme každý večer se společnou večeří, obrázek manželského štěstí.

Doufám, že kvůli ní budeme tento týden táhnout za jeden provaz. Vždy je lepší se držet toho, co máme, alespoň do té doby, než najdeme něco lepšího, tak mi to říkávala moje máma. A mně a Davidovi to spolu jde moc dobře. Tak to má být.

„Prostřela jsi pro čtyři. Nahání mi to husí kůži. O co se snažíš, chceš nás tím rozhodit?“ Podle hlasu je rozrušený, je snad také naštvaný? Nevím.

„Ne, jen se snažím, abychom si dali večeři pohromadě. Doktorka Rosenthalová mi to řekla. Promiň, udělala jsem chybu, asi podvědomí. Pořád mi hrozně moc chybí.“ Podívám se z okna ven. Žádná hrozba tam není, protože venku je už tma a oceán je neviditelný. Vidím jen svůj odraz ve skle. Těsné bílé tričko na tělo, velké, třpytivé srdce. Vypadám jako kus pěkný ženský.

„Jak můžeš udělat takovou chybu? To jako fakt, Jane?“ David zakroučí hlavou. Snažím se ho získat, ne zklamat, a hlavně bych ho neměla děsit.

Soustřed' se, drahá.

„Promiň. Mrzí mě to, miláčku.“ Nehty zaryju do dlaně pravé ruky a usměju se na svého manžela. David s obdivem sleduje můj odraz ve skle. Na co myslí, když se na mě dívá? Nemůže popřít, že jsem krásná, ale také víím, že se na mě už

nedívá stejným láskyplným pohledem jako v minulosti, znám ho natolik, že vím, že to je pravda. Všichni se měníme, zvláště tváří v tvář nepředstavitelné tragédii, jakou jsme si prošli my. To chápe každý. Právě proto mu dávám poslední šanci. S platností ode dneška.

Otočím se k němu čelem a o krok se k němu přiblížím. Založí si ruce přes hrud' a nakloní hlavu na stranu. Zuby má zaťaté, oči mu ztmavly. Myslí si, jaký není tvrdák. O krok se k němu přiblížím a on ustoupí dozadu. Aha!

Usměju se a říkám mu: „Začněme znovu. Tohle je zvláštní večer. Miláčku, nevíš, kdy se vrátí Betsy? Vždyť ví, jak moc je pro mě tenhle večer důležitý.“ Popravdě si nejsem jistá, jestli jsem se Betsy o dnešní večeři zmínila. Ale je v posledním ročníku na střední a pořád bydlí pod mojí střechou. Měla by se na rodinnou večeři dostavit. I to je součást mého plánu, jak zpestřit Betsy a Davidovi tento týden. Doufám, že si Betsy uvědomuje, že i když Mary odešla, pořád jsme jedna rodina. Nic z toho pro mě není snadné a nikdy nebylo. Nejtěžší je pro mě být tak obětavá, být tou perfektní matkou i manželkou. Holky jsem si rozmazlila, samozřejmě. Když jim někdy dáte všechno, začnou to brát jako samozřejmost, před čímž mě matka taky varovala.

David se kousne do rtu, další nový zlovyk. Takhle mu to nesluší – je to projev pochyb, slabosti, blahosklonnosti.

Oznámí mi: „Betsy má dneska večer výtvarku. Jako každou neděli už celý rok.“ Říká to zostra a se zasupěním, jako by mi totéž musel opakovat každý týden. Jako bych byla blbá. Neopakuje. Nejsem.

„Pravda, zapoměla jsem.“ Je těžké si pamatovat její rozvrh, zvláště když se po prášcích čas mění a posouvá. Nebojte se, už je neberu, ale jak jsem říkala, je to o tom, že se Betsy poslední dobou chová jako její otec. Doma skoro není, výmluva má jednu za druhou. David by si měl navíc pamatovat, že

mu doktorka Rosenthalová vysvětlovala, že hluboký zármutek, stejně jako každá jiná emoce, způsobuje, že to jednomu pořádně nemyslí.

Samozřejmě že Betsy cítí jen obyčejný smutek, který v ní vyvolává napětí a naštvaní. Soustředí se teď na školu, na konec školního roku, závěr studia. Sama si našla doučování a zdá se, že jí poprvé v životě záleží na známkách. Dokonce ani netráví moc času se svým přítelem Joshem, proti čemuž nic nemám. Je to trochu budižkničemu, rozhodně ne chlapec, kterého by si rodiče přáli pro svoji malou holčičku, ale je to typ, který Betsy přitahuje. Chuděra malá.

Ještě než si stačím dojít do pokoje pro ponožky, David se zeptá: „Ty jsi fakt vařila večeri? Nic uvařeného tu nevidím. Ani si nemyslím, že jsi mi o tom řekla.“ Gestem ruky ukáže na stůl, rozbité sklo a obsáhne i sporák bez hrnců, které by odkazovaly na přípravu jídla. Kuchyňská linka je dokonale čistá, nedotčená.

„Ale miláčku, samozřejmě že jsem ti o dnešku říkala. Nechtěla jsem to přehánět, tak jsem nám objednala jídlo od Salernů, tvé oblíbené. Donáška tu bude za půl hodiny. Spaghetti bolognese jen pro tebe. Doufám, že máš hlad.“ Usměju se. Myslela jsem na všechno. Jsem zpátky. „Pokud budeme u stolu jen my dva, tak to bude romantičtější. Říká se, že italské jídlo je jako dělané pro milence.“ Ještě než se otočím, sleduju, jak se David začervená, tváře se mu zbarví do růžova. Je jasné, že poznal, o čem mluvím, poznal tu restauraci. Odcházím, než mi stačí odpovědět. Možná že si na sebe dnes večer obléknu něco sexy, protože dost možná to bude právě dnes, kdy se rozhodne zachovat správně. Víím, že mě miluje. Táhli jsme za jeden provaz. Také se rozpomněl na ty časy. Víím, že ano. Jen potřebujeme začít od začátku.

Kráčím směrem k naší ložnici, kolem vstupních dveří a nakouknu do přední zahrádky, která je plná měkkého světla

zapadajícího slunce a kde listy dvou identických palem lehce šustí ve vánku. Zastavím se a pečlivě si prohlížím prostor tam venku. Teď se snažím být připravená na všechno, být o krok napřed, aby mě nic nezaskočilo nebo nepřekvapilo. To jsem se naučila jako malá. Matka měla vždycky v záloze nějaké hrozné překvapení. Na chvilku se mi zdá, že stojí před domem, duch z dávné minulosti. Zavrtím hlavou. *Přestaň. Takhle přemýšlet je k ničemu.* Jako by mi v hlavě zněl hlas Mary, nebo je to doktorka Rosenthalová? Poslední dobou znějí podobně. *Jsí v bezpečí. Tvoje matka je pryč.*

Pospíchám do ložnice a připomínám si, že se můžeme bát smrti, ale takhle v životě dopadnout nechci. Děs vaše tělo zaplaví adrenalinem, po kterém vám srdce tluče rychleji. Pokud trpíte nějakými srdečními problémy, pocit strachu vám může najednou přivodit srdeční zástavu. Trochu mě začala fascinovat tragická úmrtí, takže se vám omlouvám předem. Pamatujte, vědět znamená mít moc. A já toho o tragédiích vím dost.

Samozřejmě že námi všemi otřásl, když Mary zemřela. Moje nádherná dcera Mary, jak moc mi chybí. Už nikdy jí nenatočím její lesklé, tmavé vlasy, nezasmějeme se spolu nad opulentními svatebními plány, které bychom spolu jednou spřádaly, už nikdy mě nezahřejí u srdce její úspěchy ani už jí neporadím s jejími plány do budoucna. Žádná budoucnost není, pro ni už ne. Ale teď se můžu soustředit na Davida a Betsy. Sledovala jsem je, ale nezapojila se. To se dneska změnilo. Při večeři.

Jsem plná nové energie. Abych řekla pravdu, v poslední době jsem ve střehu trochu víc, než bych měla, takže jsem trochu napjatější, náladovější. Vy to ale určitě chápete, po tom všem, čím jsem si prošla. Ale i tak si na to musím dávat pozor a soustředit se na dýchání, jak mě to učila doktorka Rosenthalová. Nadechnu se zhluboka, očistný nádech, a vydechnu něco z napětí dnešního dne. Představuju si, jak

se ze mě nespokojenost valí jako dravá řeka, přesně tak, jak mi to řekla doktorka. O té přehradě jsem jí neřekla. Určitě se moje dravé myšlenky brzy vrátí, že ano? Chci tím říct, že práce s dechem je klíčem ke zdraví, alespoň to tvrdí lidé, kteří dělají jógu, a tvrdí to i doktorka Rosenthalová na relaxačních cvičeních na svých audio nahrávkách. Ve skutečnosti to nefunguje, ale já nebudu ta, od koho to uslyší.

Odšourám se do koupelny a pak do šatny. Podívám se do té části, kde visí spousta večerních šatů, ale protože je trochu chladno, sáhnu po teplých ponožkách a měkoučkém, šedém kašmírovém svetru. Jakmile slunce zapadne, vzduch je tady na pláži svěží, dokonce i uprostřed léta. Květnové večery, jako je ten dnešní, jsou trochu studenější.

Pohledem přejedu po shluku zarámovaných fotografií na stolku vedle svého umyvadla. Mary ten den, kdy jsme ji adoptovali, zachumlaná v měkoučké, růžové dece. Mary, když je jí deset a objímá naše nové štěňátko labradoodle Cashe. Vezmu do ruky poslední fotografii. Na fotce, která byla pořízena před rokem a půl, je Mary zubící se při oslavách na konci prvního ročníku na vysoké, jak přísahá věrnost univerzitnímu spolku svých snů. Má na sobě bílé koktejlky a v náručí drží velkou kytici rudých růží, které jí nechal poslat její otec – bez mého vědomí, protože jsem musela zůstat doma s Betsy – z jedné ze svých pracovních cest do Los Angeles, dnes už tak častých.

Maryino štěstí během prvního roku na vysoké bylo skoro příliš velké, než aby se vešlo do jedné fotky, příliš velkolepé, aby se dalo zarámovat. Jakmile odešla z domu, čekaly na ni nekonečné možnosti a bezbřehé množství příležitostí, když ode mě odešla za novým životem, s květinami od svého otce. Byla tak nadšená z toho, že je daleko ode mě, mých pravidel, od místa, kam není návratu. Zakroutím hlavou a mrknu na sebe do zrcadla.

Betsy je jiná. Přestože navenek dává plně najevo rebelii dospívající dívky, uvnitř je to hodná a poslušná dcera. Asi to bude moje nová oblíbená dcera. Mary mi slibovala, že se po roce na vysoké vrátí, ale samozřejmě se nevrátila. Bylo to pro mě tak těžké, když jsme jí pomáhali se stěhováním na kolej a pak jsme odjížděli bez ní. Jako by mi uřízli pravou ruku. Pro Davida to bylo taky těžké, chyběla mu jeho nejstarší, i když já a Betsy jsme pořád byly s ním. Jsme pořád s ním.

„Miluju tě, Mary.“

„S kým to mluvíš?“ Za mnou se zhmotnil David. Myslí si, že mě překvapil, ale slyšela jsem ho přicházet. Když za mnou kroutí hlavou, vidím, jak mě těma temně modrýma očima odsuzuje.

„S nikým.“ Dlouze se na sebe podíváme. Mrkne na fotku, kterou držím v ruce, a je mi jasné, že si myslí, že mluvím sama pro sebe. Zase ti trochu přeskočilo, jak by řekl. Dám fotku zpátky tam, kam patří.

Převléká se v šatně. Slyším lehké zašustění, jak si povoluje kravatu, a vím, že si ji hezky pověsí k ostatním do své sbírky. Pak otevře šuplík, aby si vybral košili na běžné nošení. Když se znovu objeví, má na sobě džíny a bílou košili a tmavě hnědé mokasíny od Gucciho. Čistí si zuby. Naše pohledy se střetnou v zrcadle. Někdy si je vědom toho, že ho sleduju. Ale většinou ne. Říkám si, jestli se rozhodl zůstat se mnou na večeři? Možná bych si přece jenom měla na sebe vzít šaty? Čas ještě mám. Usměju se. „Moc se těším na naši romantickou večeři.“

„Spala jsi včera dobře?“ Vyplivne pastu do umyvadla a ignoruje moji poznámku.

Podívám se na sebe do zrcadla a usoudím, že nevypadám, že jsem probděla noc. Pochybuju, že si všimne mých kruhů pod očima. S korektorem to umím jako profík. Ale zítra budu vypadat ještě lépe. Vždyť dnes je teprve první den operace návrat.

Zalžu mu. „Jo. Jako dřevo.“

Zakloní hlavu a dlaněmi si popleská krk drahou kolínskou. Jak mužné, jako by byl v reklamě na Old Spice. „Jsi si jistá, že zítra zvládneš jít na Oslavu života?“

Ne. Navíc, co je to za blbej název? Určitě to celé vymyslela jeho sekretářka. Odpovím: „Samozřejmě. Musím tam být. Jsem přece máma. Hvězda celého programu.“ Podívám se Davidovi do očí. Připomínám mu, že v tomto domě, v této rodině, hraju prim já. Stejně jako každá jiná matka. A zítra na ten obřad přijdu. Je to moje povinnost, začátek návratu na jeviště, důležitý bod mojí strategie, i když vzpomínkový obřad nechci a nebyla jsem to já, kdo ho zorganizoval. Navzdory tomu všemu tam zítra budu. Nakonec, byla to *moje* dcera.

Je mi jasné, že nestojí o nic jiného než si vychutnat veškerou pozornost jak ze strany hostů, tak ze strany pořadatelky. Dokonalý otec. Miluje být v centru pozornosti, pořádá večírky, poklábosí s kamarády. Ale sám tam nepůjde. Na tento týden jsem se připravovala. Těším se na znovuzrození svojí role: jeho milující, nádherná manželka. Natáhnu se a přeje-du rukou po vápencové desce mezi našimi umyvadly, dotek chladného kamene. Zaťukám na něj nehty, v pomalém rytmu.

„Na obřad přijdu,“ řeknu a odejdu do ložnice, kde se zastavím vedle naší velké postele. Dost velké na to, abychom se nemuseli v noci náhodou dotknout. Položím ruku na svůj oblíbený polštář.

„Klidně se o to můžu postarat sám, jestli se na to necítíš.“ Stojí za mnou. Cítím jeho oči na krku.

„To bude dobrý.“ Otočím se k němu čelem. „Večeře by tu měla být každou chvíli. Dneska si to užijeme a zítra večer na obřadu budu, Davide, po tvém boku, stejně tak, jako ty budeš po mém.“

Jsem zpátky. Usmívám se nad tím, že se zamračil. Moje odpověď se mu nelíbí.

Spadnou mu ramena. „Dneska na večeři zůstat nemůžu. Ale ty si těstoviny dej. Potřebuješ trochu nabrat. Lidi v The Cove si už o tobě šuškájí.“

„Opravdu? O tom, kolik vážím? Nemyslím si, že to je ten nejžhavější místní drb.“ Mrknu na postel. Až odejde, možná bych si mohla dát šlofíka? Možná by se mi povedlo usnout, i když je teprve chvílku po sedmé. Je to už dlouho, kdy jsem se naposledy vyspala. Pořád tolik práce.

„Možná to není nejžhavější drb, ale lidi si dělají starosti.“ David jde směrem ke dveřím z ložnice.

„Stůj!“ vyhrknu ostřejším tónem, než jsem chtěla. Přikryju si rukou ústa, abych toho neřekla ještě víc. Nemůže ode mě jen tak odejít. Překvapilo mě, jak moc mě uklidňovalo mít dneska večer Davida doma. Dokonce jsem si dokázala představit, že by se mnou dnes povečeřel. Cítila jsem se trochu sentimentálně, trochu naměkko. Blbost. O lásce to není. Tu už máme, jak můžete vidět. Je to o kontrole. Brzy spolu budeme zase večeřet, a až se vrátím do sedla, povečeříme tolikrát, kolikrát si to já budu přát. Bude to takové jako dřív, od té chvíle, kdy jsme se potkali.

Náš vztah začal pomalu, jako předem připravené taneční číslo. Vedla jsem ho. David se stavoval v klubu v Santa Monice, kde jsem pracovala už přes dva týdny. Pomrkávali jsme na sebe a flirtovali spolu, přestože měl na paži zavěšené svoje pravidelné, blondaté rande. Bezpochyby měla nádherné tělo a příslib peněz se kolem ní třpytil jako zlatá aura. Ale já jsem věděla, že jsem jiná než všechny ty holky z dobrých rodin a klubů. *Výjimečná krása*, jak říkávala moje matka, když byla střízlivá.

Po střední jsem se přestěhovala do LA a od té doby na sobě tvrdě pracovala. Zbavila jsem se přízvuku, ale neztratila jsem nic ze svého jižanského šarmu. Na Davidovi bylo znát, že hledá někoho takového, jako jsem byla já, někoho jiného

a exotičtějšího než dívku z dobré rodiny, která byla jedna jako druhá, někoho s velkými sny a okouzující budoucností: diamant v poli obroušených zirkonů. Dala jsem mu tajně svoje telefonní číslo tím nejstaromódnějším způsobem, napsané na ubrousku pod jeho pivem, a když se naše prsty letmo dotkly, utvořily mezi námi elektrický oblouk.

Teď, když David stojí ve dveřích naší ložnice, zasměje se a zakroučí hlavou. „Jane, neměla bys křičet. Není to slušné.“ Přijdu až k němu, ruce zatáté. Poslední dobou je součástí našich tanečků předstíraná slušnost a napětí ve vzduchu. Cítím nostalgii, nebo jen touhu ve čtvrtek doběhnout do cíle? Pořád v nás dva věřím. Položím mu ruku na hrudník, představuji si, že se dotýkám jeho srdce. „Promiň. Zůstaň, prosím.“

Místo toho, aby mě objal, sundá si moji ruku z prsou a stiskne ji, trapné gesto, které mi dvoukarátový prsten zaryje do kloubu prostředníčku. „Jdu do fitka a pak si dám něco malého v klubu. Nečekej na mě.“

Když odejde, povzdechnu si a snažím se na svoje roztrpčení nemyslet. V koupelně sáhnu po lahvičce jeho kolínské. Odšroubuju víčko a hluboce se nadechnu jeho oblíbené vůně, je to vůně mého manžela. V naší šatně se dívám na jeho hedvábné kravaty, jak visí hezky srovnané v řadě. Je tak pořádkumilovný. Má rád svoje věci pod kontrolou, na svém místě. Pro Davida a myslím, že i pro většinu jiných manželů a otců, kteří zajistili svoji rodinu, je jejich osobní prostor doma klidnou oázou, kterou v kanceláři nemají. Pocit řádu, zdání rutiny.

Domov je mnohem víc než jen místo, je to kotva, útočiště. Víím, že je to pro něj obzvlášť důležité, teď, když Mary, jeho oblíbená dcera, odešla. Ve své barevně sladěně šatně nachází klid. Od nehody se z Davida stala smršť aktivit mimo domov. Jeho diář je tento rok nadupaný, ale vždycky nakonec přijde ke mně zpátky domů.

Zakroučím hlavou, protože vím, že nemám energii na to, abych srovnala ten chaos na mojí straně šatny. Naučila jsem se s nepořádkem žít. A navíc mám jiné věci, na které se teď musím soustředit. Můj manžel si ode mě zaslouží mou plnou mentální i fyzickou přítomnost na zítřejším obřadu a já se nemůžu dočkat, až ho překvapím i tím dalším, co jsem si ještě naplánovala.

Pokaždé, když projde vstupními dveřmi ven, stává se z něj někdo jiný. Doma se mnou je truchlícím otcem mrtvé dcery. Tam venku je veleúspěšným podnikatelem, který drží svoji krásně modelovanou bradu vysoko, je neporazitelný. Tam venku se o svoji smutnou ženu nestará. Jsem si tím jistá. Většinu času je pro něj zkratka jednodušší na mě nemyslet vůbec. Ale já na něj myslím pořád.

Kdo vyráží do fitka navoněný kolínskou a v mokasínech od Gucciho? Nikdo.

Polknu a snažím se ovládnout svoje třesoucí ruce tím, že je rázně strčím do kapes džínů. Pospíchám z koupelny a lehnu si na postel. Zírám na černé sklo televize, širokou, placatou, obrovskou úhlopříčku. David trval na tom, že budeme mít v ložnici televizi, což jsem neschvalovala. Známe se. Seriálový příběh mě dokáže tak pohltit, že když byly holky ještě malé, zůstávala jsem vzhůru dlouho do noci. Ráda ztrácím pojem o čase, když se dívám na televizi, což je něco, co jsme měly s matkou společné. Mívala televizi puštěnou ve dne v noci, a když měla dobrou náladu, nutila mě s ní sledovat její oblíbené seriály. Naučila mě, jak odborně soudit herečky a učit se od nich.

A já se toho za ta léta naučila hodně. To byl důvod, proč je načase, abych se vyhrabala z téhle zdánlivě neotřesitelné deprese. Až skončí tento týden, vrátím se zpátky do práce. Už jsem si objednala fotografa, aby mi nafotil několik profilových fotek. To Davida hodně potěší. Zamíloval se do mě,

když jsem byla v LA herečkou. Návrat mého starého já ho hodně překvapí. Soustředím se teď na budoucnost.

Nebude to dnešní večere, ale zítřejší obřad, kterým se otevře moje druhé dějství. My ženy, zvláště matky, se nedáme. Někdy nás život zvalčuje. Ale já jsem vždycky zabojovala. Někdy se musíme postavit za ty, které milujeme, a chránit je před špatnými rozhodnutími, milovat je, přestože mají za to, že to nepotřebují. Znam ženy, které se ve svých vztazích, ve svých životech zasekly a nemají na vybranou.

Vím, že já mám velké štěstí, protože vím, jak bojovat za to, co mi patří.

Takže, žijte, pojďme do toho.

22:30

Stojím na okraji útesu, když vtom se mi půda pod nohama zhroutí, a já padám, rukama se snažím něčeho zachytit, něčeho, co by můj pád odvrátilo, ale není tam nic než vzduch. Otáčím se ve vzduchu, ječím.

S úlekem se probudím a rychle se posadím, buší mi srdce. Pravidelná noční můra, se kterou nemůžu nic udělat a která se mi vkrádá do podvědomí. Vždycky se s trhnutím probudím, ještě než dopadnu na hladinu a utopím se tak jako Mary.

Zatímco se snažím dýchat zhluboka a uklidnit se, buší mi srdce. Jsem v bezpečí v posteli. Venku je tma. David je doma, jak milé, a chrápe vedle mě unavený z cvičení a večere. Škrábu se ven z postele, potřebuju se něčeho napít. Vody, vína nebo obojího. Ale nejdřív se ještě vkradu do koupelny, cestu mi ukazuje měkké světlo mého mobilu. Najdu ho tam, Davidův telefon, na místě, kde ho vždycky nechává zapojený do nabíječky, jak si odpočívá na stolku vedle umyvadla. Zrychlí se mi tep, když bleskově zadám PIN, a úlevou se usměju nad tím, že zůstal stejný. PIN jsou naše data narozenin, 1420. Otevřu si na svém mobilu aplikaci Najdi své přátele, což je něco, o čem jsem neměla tušení do doby, než jsem trochu zapátrala. Náhdera. Pošlu Davidovi pozvánku a sama mu ji potvrdím. Tak budu přesně vědět, kde právě je. Mrknu směrem k posteli a čekám na jemné zachrupnutí. Teď.

Vezmu jeho telefon znovu do ruky a otevřu si zprávy, i když jsem je už četla v reálném čase díky aplikaci rodičovské

kontroly, tak zvanému spywaru. Takové zboží se dá použít všelijak. Prodává se nám, ustaraným rodičům, jako způsob, jak mít svoje děti pod dohledem, což je naprosto v pořádku, nemám pravdu? A je vůbec možné, aby byl člověk příliš opatrný, příliš usiloval o bezpečí druhých? Samozřejmě že ne. Nemějte mi to za zlé, každý takové věci občas použije.

Zkrátka teď pečuju jen o dalšího človíčka, svého milujícího manželka. A hele, další smska. Od ní: samý úsměv, pusinky a červené srdíčko. Je s těmi svými smskami přetékajícími emotikony a ulepenými vyznáními lásky tak předvídatelná. Jako by bylo italské jídlo romantické. Není. Tloustne se po něm. Ona je směšná. A jsem si jistá, že David si to už uvědomil taky.

Nemůže tak úplně za to, že podlehl její náruči. Muži vředycky někoho potřebují. A přiznávám, že jsem byla poslední dobou odtažitá, nevěšimala si ho, protože jsem si nejdřív zvykala na to, že Mary odjela na školu, a pak na to, že tragicky umřela. Ztratila jsem se ve svém složitém truchlení. Takže hledal pozornost jinde. Ale s tím je teď konec. Jsem zpátky ve hře, otěže pevně v rukou, jak se tomu říká. Je jasné, že bude chvíli smutná, ale rychle ji to přejde. Je tak mladá a s muži to umí dobře. Je tady spousta jiných starších a bohatých mužů, na které se může pověsit. Zítřka na vzpomínkovém obřadu mě a Davida uvidí spolu, že se máme rádi a táhneme za jeden provaz. Zítřejším obřadem uděláme dlouhou, tlustou čáru za tím, co bylo, a začneme znovu. Také to bude znamenat konec sladkých zpráv s přemírou smajlíků a jiných emotikonů. Čas se naplnil.

Položím jeho telefon zpátky přesně na stejné místo a přes ložnici a chodbu spěchám do kuchyně. Ztlumím světla co nejvíc, takže spíš poslepu si rukou podél kuchyňské linky hledám cestu ke dřezu. Natočím si plnou sklenici vody, vypiju ji jedním douškem a všimnu si, že Betsy ve svém pokoji pod mnou ještě svítí. Náš dům se táhne po svahu dolů. Vstupní

dveře jsou na úrovni ulice, ale dole jsou pokoje děvčat, po svahu níž. Není to suterén, tak tomu neříkáme, prostě jen o patro níž.

Tahle noční doba je nejlepší na pokec. Když holky začínaly střední školu, často jsem je překvapila pozdě v noci, když jsem je nachytala, jak se živí vším možným z ledničky, vyhládlé po tom všem učení. Přišla jsem na to, že nejlepší je mít je pro sebe samotné a hladové, nakrmit je a předat jim nějaké to moudro. Ale Betsy se ke mně už na noční výpravy v kuchyni nepřidává, už od té doby, co Mary odešla na vysokou. Ale to je v pohodě. Tak za ní chodím já.

Také mám ráda přehled o tom, kde se Betsy pohybuje, ale musím přiznat, že jsem trochu laxní, co se týká mé mladší dce-ry. Jistě, kontroluju její aplikaci pravidelně, ale není na telefonu tak akční jako David nebo Mary. S největší pravděpodobností je to proto, že Betsy nemá tolik kamarádů. Ale stejně by bylo fajn znát poslední novinky z jejího života. Podívám se na její profil, kdyby tam náhodou něco bylo. Nic, žádná aktivita. Tolik mě potřebuje, chudák malá. Pořád jen sama. Ale jsem tady pro ni, vždycky budu. Přestože procházím tolika věcmi, zavolala jsem školní poradkyni a zeptala jsem se, jak to Betsy zvládá ve škole. Angelica mě překvapila.

„Vzhledem k tomu, co se stalo, se Betsy v posledním ročníku daří pozoruhodně dobře,“ řekla Angelica. Potom zabředla do popisování, jakou si Betsy vybrala místní vysokou a že by se pak hlásila na prestižnější univerzitu. Betsy asi stejně místní vysokou nedodělá, ale to jsem Angelice neříkala. Poděkovala jsem jí a zavěsila.

Angelica měla ale pravdu v jedné věci: místní vysoká bude pro Betsy *v pohodě*. Takhle bude blízko domova, kam patří. Bez Mary, na kterou bych vsadila všechny svoje naděje a sny, mi zůstala Betsy. Aspoň ji už nemusí trápit, kdo z nich dvou je ta lepší. Tento rok se věci mezi námi změnily, ale myslím